

Mål C-212/24

Begäran om förhandsavgörande

Datum för ingivande:

19 mars 2024

Domstol som begär förhandsavgörande:

Corte d'appello di Firenze (Italien)

Datum för beslutet att begära förhandsavgörande:

8 januari 2024

Klagande:

L.T. s.s.

Motpart:

Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS)

CORTE D'APPELLO DI FIRENZE (Appellationsdomstolen i Florens)

Avdelningen för arbetsrättsliga mål

[utelämnas]

i mål [utelämnas] som har anhängiggjorts av det enkla bolaget **L.T.** [utelämnas]

klagande i det återförvisade målet

mot

ISTITUTO NAZIONALE DELLA PREVIDENZA SOCIALE – INPS (det nationella socialförsäkringsinstitutet) [utelämnas]

motpart i det återförvisade målet

angående prövning efter återförvisning genom beslut nr [utelämnas] av den 27 april 2022 meddelat av Corte di Cassazione (Kassationsdomstolen) – Avdelningen för arbetsrättsliga mål

[utelämnas] har beslutat att framställa följande

BEGÄRAN OM FÖRHANDSAVGÖRANDE TILL EU-DOMSTOLEN OM TOLKNINGEN AV UNIONSRÄTTEN (ARTIKEL 267 FEUF)

BAKGRUNDEN TILL TVISTEN

- 1 Målet gäller den invändning som har framställts av L.T. mot debetnota nr [utelämnas] utfärdad av INPS i december år 2013 med ett betalningsföreläggande för mellanskillnaden i arbetsgivaravgifter och civilrättsliga sanktioner med avseende på bolagets visstidsanställda jordbruksarbetare under det första kvartalet år 2007, för vilka bolaget hade beräknat arbetsgivaravgifterna på grundval av de faktiska arbetstimmar i stället för den dagliga arbetstiden på 6,30 timmar enligt det nationella kollektivavtalet.
- 2 Corte d'Appello di Firenze – Avdelningen för arbetsrättsliga mål [utelämnas] ändrade domen meddelad av Tribunale di Grosseto (Domstolen i Grosseto), ogillade invändningen och fann att den fordran som angavs på debetnotan var befogad. Beslutet motiverades med att lönen till de berörda visstidsanställda jordbruksarbetarna skulle grunda sig på en daglig arbetstid på 6,30 timmar och inte på de faktiska arbetstimmar.
- 3 Corte di Cassazione – Avdelningen för arbetsrättsliga mål [utelämnas] återförvisade målet till Corte d'Appello di Firenze och slog fast följande rättsprincip: ”*De pensions- och socialförsäkringsavgifter som en arbetsgivare inom jordbruket ska betala på lönen till visstidsanställda jordbruksarbetare beräknas i enlighet med artikel 1.1 i lagdekret nr 338/1989 [utelämnas], jämförd med artikel 40 i det nationella kollektivavtalet av den 6 juli 2006, uteslutande på grundval av de faktiska arbetstimmar, med undantag för när det rent konkret förhåller sig så att arbetsgivaren i samband med att arbetet avbryts på grund av force majeure har bestämt att arbetstagaren ska stanna kvar på jordbruksföretaget och stå till arbetsgivarens förfogande.*”

Corte di Cassazione påpekade sammanfattningsvis följande:

- Artikel 30.1 i det nationella kollektivavtalet av den 6 juli 2006 för jordbruksarbetare och trädgårdsarbetare/plantskolearbetare, enligt vilken ”*veckoarbetstiden är fastställd till 39 timmar vilket motsvarar en daglig arbetstid på 6,30 timmar*”, begränsar sig till att sätta en övre gräns för den normala veckoarbetstiden och dagliga arbetstiden, men innehåller inga bestämmelser om minsta arbetstid.
- När det i artikel 40.1 i det nationella kollektivavtalet stadgas att ”*visstidsanställda har rätt till betalning för de faktiska arbetstimmar som har fullgjorts under dagen*” innebär det en bestämmelse som logiskt sett är oförenlig med begreppen veckoarbetstid och daglig arbetstid, eftersom den lön som ska betalas ut inte har något samband med en förbestämd arbetstid som kan fastställas i allmänna och abstrakta ordalag.

- Denna bestämmelse, som är baserad på visstidsarbetets särskilda art inom jordbruket, är helt förenlig med artikel 16.1 g i lagstiftningsdekret nr 66/2003 om genomförande av direktiven 93/104/EG och 2000/34/EG, enligt vilken visstidsanställda jordbruksarbetare inte omfattas av tillämpningsområdet för lagstiftningen om den normala veckoarbetstiden.
 - [utelämnas] *[ytterligare överväganden som inte är av betydelse för tolkningsfrågorna]*
 - Det fastställs i artikel 1.1 i lagdekret nr 338/1989 [utelämnas] – vad gäller pensions- och socialförsäkringsavgifter – att den lön som ska utgöra underlaget för beräkningen av arbetsgivaravgifterna inte får vara lägre än lönen enligt lagar, författningar och kollektivavtal som har slutits med de största fackföreningarna på nationell nivå eller enligt lokala avtal eller individuella avtal (för visstidsanställda jordbruksarbetare motsvarar lönen enligt kollektivavtalet just lönen på grundval av antalet arbetstimmar).
 - Det kan inte heller dras motsatta slutsatser om beräkningen av arbetsgivaravgifterna på grundval av de faktiska arbetstimmarna ”med beaktande av den unionsrättsliga praxis om förbud mot [utelämnas] diskriminering av visstidsanställda arbetstagare i klausul 4 i direktiv 1999/70/EG som anförs i den överklagade domen, eftersom [...] detta förbud rör anställningsförhållandet mellan parterna och följaktligen kan utgöra grund för eventuella krav från arbetstagaren på att få mer ersättning än den som konkret har utbetalats, men inte socialförsäkringsinstitutionens annorlunda och större krav på pensions- och socialförsäkringsavgifter, i och med att dessa arbetsgivaravgifter inte regleras i unionsrätten”.
- 4 L.T. har i det återförvisade målet, mot bakgrund av den rättsprincip som har slagits fast av Corte di Cassazione, yrkat att den angripna debetnotan ska ogiltigförklaras, eftersom bolaget redan har betalat in arbetsgivaravgifterna för de berörda visstidsanställda jordbruksarbetarna enligt beräkningen på grundval av de faktiska arbetstimmarna.
- 5 INPS har inkommit med svarsinlaga i det återförvisade målet och ställt frågan huruvida den aktuella rättsprincipen är förenlig med förbudet mot diskriminering i klausul 4 i direktiv 1999/70/EG om ramavtalet om visstidsarbete undertecknat av EFS, UNICE och CEEP, där det i punkt 1 föreskrivs följande: ”När det gäller anställningsvillkor, skall visstidsanställda inte behandlas mindre fördelaktigt än jämförbara tillsvidareanställda enbart på grund av att de har en visstidsanställning, om detta inte motiveras på objektiva grunder.”

Den omständigheten att det anses att arbetsgivaravgifterna för visstidsanställda jordbruksarbetare ska betalas in baserat på den lön som beräknas på grundval av de faktiska arbetstimmarna (enligt artikel 40 i det nationella kollektivavtalet) och inte på en daglig arbetstid på 6,30 timmar som för tillsvidareanställda jordbruksarbetare (enligt artikel 30 i det nationella kollektivavtalet), oberoende av

antalet arbetstimmar, trots att de utför samma arbetsuppgifter, innebär enligt INPS att visstidsanställda behandlas mindre förmånligt både vad gäller arbetsgivaravgifterna och de socialförsäkringsförmåner som tillerkänns av INPS, i och med att dessa förmåner står i förhållande till arbetsgivaravgifterna och därför sannolikt är lägre än dem som tillsvidareanställda åtnjuter.

Om principen om icke-diskriminering syftar till att säkerställa att användning av avtal om visstidsanställning inte är till nackdel för den berörda arbetstagaren och att denne inte behandlas mindre förmånligt än tillsvidareanställda, ska begreppet anställningsvillkor i klausul 4 inte tolkas restriktivt, begränsat till den ersättning som betalas ut av arbetsgivaren. Begreppet ska i stället tolkas i en vidare mening på så sätt att det omfattar samtliga rättsverkningar för arbetstagarens och arbetsgivarens ställning såväl i materiellt hänseende som socialförsäkringsmässigt. Detta gäller både storleken på arbetsgivaravgifterna och den därtill förknippade storleken på socialförsäkringsförmånerna, både under anställningsförhållandet och efter anställningsförhållandets upphörande.

INPS har därför yrkat att Corte d'Appello di Firenze ska vilandeförklara målet och hänskjuta följande tolkningsfrågor till EU-domstolen för förhandsavgörande:

[utelämnas] [*frågor som liknar dem som den hänskjutande domstolen har ställt*]

I sak har INPS – mot bakgrund av utfallet av begäran om förhandsavgörande – yrkat att talan ska ogillas, eftersom den saknar faktisk och rättslig grund.

6 L.T. har med ytterligare inlagor av den 30 juni 2023 yrkat att begäran om att inhämta förhandsavgörande ska avvisas [utelämnas]

– [utelämnas] eftersom arbetsgivaravgifterna till lagstadgade system för social trygghet inte omfattas av det materiella tillämpningsområdet för direktiv 1999/70/EG och på grund av att direktivet inte har horisontell, utan enbart vertikal effekt och därför inte kan åberopas i rättsförhållanden mellan INPS och arbetsgivaren

– [utelämnas] [*argument om nationell processrätt*]

[utelämnas] [*nationellt förfarande*]

SKÄLEN TILL BESLUTET

7 Corte d'Appello di Firenze, som ska fatta beslut efter återförvisning av målet, är i enlighet med nationell rätt skyldig att iaktta Corte di Cassazione's avgörande, eftersom det i artikel 384 i codice di procedura civile (civilprocesslagen) uttryckligen föreskrivs att den domstol som har att pröva ett återförvisat mål ska anpassa sig till den rättsprincip och under alla omständigheter till det som Corte di Cassazione har slagit fast (se senast Corte di Cassazione's dom nr 27155/2017 om bindande verkan för de rättsprinciper som den slår fast).

- 8 I målets aktuella skede ska det därför avgöras huruvida regeln att arbetsgivaren – klagandebolaget L.T. i förevarande mål – ska betala in arbetsgivaravgifter för visstidsanställda jordbruksarbetare på grundval av de faktiska arbetstimmarna är tillämplig i det specifika fallet.
- 9 De nationella bestämmelser som är tillämpliga återfinns dels i artikel 40 i det nationella kollektivavtalet av den 6 juli 2006 för jordbruksarbetare och trädgårdsarbetare/plantskolearbetare, enligt vilken ”visstidsanställda har rätt till betalning för de faktiska arbetstimmar som har fullgjorts under dagen”, såsom enligt Corte di Cassazione tolkning, dels i artikel 1.1 i lagdekret nr 338/1989 [utelämnas], enligt vilken storleken på arbetsgivaravgifterna har ett samband med lönen utifrån regeln att den lön som ska utgöra underlaget för beräkningen av pensions- och socialförsäkringsavgifterna inte får vara lägre än lönen enligt lagar, författningar och kollektivavtal som har slutits med de största fackföreningarna på nationell nivå eller enligt lokala avtal eller individuella avtal när de sistnämnda medför en högre lön än den som föreskrivs i kollektivavtalet. Mot bakgrund av denna bestämmelse och vid tillämpning av den rättsprincip som har slagits fast av Corte di Cassazione ska arbetsgivaravgifterna för visstidsanställda jordbruksarbetare betalas in på grundval av de faktiska arbetstimmarna, eftersom arbetstagarna enligt de kollektiva reglerna endast har rätt till lön för dessa arbetstimmar.

Corte d’Appello di Firenze konstaterar vidare att det med avseende på tillsvidareanställda i artikel 30 i det nationella kollektivavtalet däremot föreskrivs att ”veckoarbetstiden är fastställd till 39 timmar vilket motsvarar en daglig arbetstid på 6,30 timmar”. Detta innebär att arbetsgivaren, med undantag för om arbetet avbryts på grund av force majeure, under alla omständigheter är skyldig att betala arbetstagaren för denna arbetstid även om arbetsgivaren inte kräver att arbetet ska utföras och att betala in arbetsgivaravgifter på den motsvarande lönen.

- 10 Corte d’Appello di Firenze hyser tvivel om huruvida den rättsprincip som har slagits fast av Corte di Cassazione är förenlig med unionsrätten, särskilt klausul 4 i direktiv 1999/70/EG om visstidsarbete, och anser att det finns skäl att inhämta ett förhandsavgörande från EU-domstolen, såsom INPS har yrkat.

Prövning enligt den nationella lagstiftningen av frågan huruvida det ska inhämtas förhandsavgörande från EU-domstolen

11 [utelämnas]

12 [utelämnas]

- 13 [utelämnas] [*nationell och unionsrättslig praxis på grundval av vilka förevarande begäran om förhandsavgörande är relevant*]

Frågan huruvida unionsrätten är tillämplig i förevarande mål

14 I materiellt hänseende anser Corte d’Appello di Firenze att den aktuella situationen omfattas av unionsrätten, närmare bestämt principen om icke-diskriminering i klausul 4 i direktiv 1999/70/EG om ramavtalet om visstidsarbete undertecknat av EFS, UNICE och CEEP, där det i punkt 1 föreskrivs följande: ”När det gäller anställningsvillkor, skall visstidsanställda inte behandlas mindre fördelaktigt än jämförbara tillsvidareanställda enbart på grund av att de har en visstidsanställning, om detta inte motiveras på objektiva grunder.”

15 Först och främst rör målet begreppet anställningsvillkor. Detta begrepp ska inte tolkas restriktivt, utan i en vidare mening på så sätt att det omfattar samtliga förmåner som arbetstagaren får av arbetsgivaren på grund av anställningsförhållandet och således även lörens storlek (EU-domstolens dom av den 13 september 2007, C-307/05, Del Cerro Alonso, dom av den 12 december 2013, C-361/12, Carratù, och dom av den 15 april 2008, C-268/06, Impact).

Enligt ordalydelsen i domen Del Cerro Alonso ”skall ... artikel 137.1 b EG, och följaktligen direktiv 1999/70 och ramavtalet som antagits med stöd av denna bestämmelse, tillämpas beträffande frågan huruvida en av lörens beståndsdelar, i egenskap av ett anställningsvillkor, i enlighet med icke-diskrimineringsprincipen i klausul 4.1 i nämnda ramavtal skall utgå till en visstidsanställd person på samma sätt som till en tillsvidareanställd person” (punkt 47). Begreppet lika anställningsvillkor ska således tolkas på så sätt att det omfattar löner, eftersom deras storlek utan tvekan fastställs i enlighet med de nationella lagstiftningarna. Det får däremot inte fastställas olika lönenivåer till nackdel för arbetstagarna enbart på grund av att de har en visstidsanställning, om detta inte motiveras på objektiva grunder.

16 För det första rör förevarande mål direkt lönen till visstidsanställda jordbruksarbetare, eftersom avgifterna till socialförsäkringsförmåner, som utgör föremålet för INPS krav, enligt den nationella lagstiftningen ska betalas in på arbetstagarnas hela lön.

17 För det andra anses begreppet anställningsvillkor även omfatta dessa arbetsgivaravgifter, eftersom de inverkar på utbetalningen av förmåner från företags- eller yrkesbaserade pensionssystem, det vill säga förmåner som även omfattas av det unionsrättsliga begreppet lön (se EU-domstolens dom av den 17 maj 1990, 262/88, Barber/Guardian Royal Exchange Assurance Group, dom av den 13 november 2008, C-46/07, Kommissionen/Italien, och dom av den 15 april 2008, C-268/06, Impact, vilket täcker ”pension som härrör från anställningsförhållandet mellan arbetstagaren och arbetsgivaren, med undantag för pensioner som härrör från rättsligt reglerade system [...] som i mindre grad baserar sig på anställningsförhållandet än på socialpolitiska överväganden”).

18 Företags- eller yrkesbaserade socialförsäkringssystem definieras i direktiv 2006/54/EG som de socialförsäkringssystem som lämnar skydd vid sjukdom, invaliditet, ålderdom, olycksfall i arbetet, yrkessjukdomar och arbetslöshet som

inte omfattas av direktiv 79/7/EEG (om det allmänna systemet för social trygghet) och vilkas syfte är ”att ge dem som arbetar, både anställda och egenföretagare, i ett företag eller i en grupp av företag, inom ett område för ekonomisk verksamhet eller yrkesssektor eller grupp av sådana sektorer, förmåner som skall komplettera förmånerna enligt lagstadgade system för social trygghet eller ersätta dessa, vare sig deltagandet i sådana system är obligatoriskt eller frivilligt”.

Det rör sig om ett begrepp i EU-domstolens fasta praxis ur vilket det kan härledas att det som skiljer företags- eller yrkesbaserade socialförsäkringssystem från det allmänna systemet för social trygghet inte är det socialförsäkringsmässiga syftet med skyddet eller vilken typ av risker som omfattas av skyddet, utan snarare vilka personer som åtnjuter skyddet och på vilken grund. Försäkringskassorna betalar nämligen ut förmåner till allmänheten på grundval av lagen och i enlighet med kriterier om solidaritet och stöd till de mest utsatta kategorierna, medan de företags- eller yrkesbaserade systemens syfte är att ge arbetstagare i ett företag, inom ett område för ekonomisk verksamhet eller en yrkesssektor förmåner som ska komplettera förmånerna enligt lagstadgade system för social trygghet eller ersätta dessa, som en väsentlig del av deras anställningsförhållande.

- 19 Förevarande fall rör arbetsgivaravgifter för utbetalning av förmåner på grund av anställningsförhållandet. Förmånernas storlek är proportionerlig i förhållande till anställningsförhållandets varaktighet och lörens storlek, eftersom arbetsgivaravgifterna beräknas på grundval av lönen. En lägre lön medför således lägre arbetsgivaravgifter vilket även innebär sänkta socialförsäkringsförmåner. Detta är uppenbarligen till nackdel för enskilda arbetstagare och ökar samhällskostnaderna, eftersom förmånerna till arbetstagarna då måste bekostas av det offentliga socialförsäkringssystemet.
- 20 I detta hänseende rör således förevarande fall även de förmåner som kan betalas ut till visstidsanställda jordbruksarbetare. Dessa har rätt till en lön som enbart fastställs på grundval av de faktiska arbetstimmarna och kan således utan tvekan få lägre förmåner jämfört med tillsvidareanställda, vilka däremot alltid får en minimilön som är fastställd i kollektivavtalet oberoende av de faktiska arbetstimmarna.
- 21 Det råder emellertid ingen tvekan om att begreppet anställningsvillkor, som det hänvisas till i klausul 4 i direktiv 1999/70/EG, är relevant i den aktuella situationen, vilken således faller inom unionsrättens tillämpningsområde.
- 22 Vidare är jordbrukssektorn inte utesluten från direktivets tillämpningsområde.
- 23 Vad gäller den omständigheten att direktivet endast har vertikal effekt och enligt L.T.:s uppfattning inte kan åberopas i en tvist mellan enskilda, motsägs detta argument för det första av den omständigheten att det aktuella direktivet i vederbörlig ordning har införlivats med nationell rätt genom lagstiftningsdekret nr 368/2001, vilket i artikel 6 genomför principen om icke-diskriminering [utelämnas] även i den italienska rättsordningen. Direktivet har således även

horisontell effekt på rättsförhållanden mellan enskilda och mellan enskilda och offentliga enheter.

- 24 För det andra är principen om icke-diskriminering en allmän rättsprincip i unionsrätten. Denna rättsprincip har full direkt effekt även på horisontella rättsförhållanden, åtminstone när det specificeras i sekundärrätten, såsom i direktiv 1999/70/EG i förevarande fall (se EU-domstolens dom av den 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci).
- 25 Avslutningsvis ska det konstateras att förbudet i klausul 4.1 anses vara ovillkorligt och tillräckligt precist för att inte heller kräva nationella bestämmelser för genomförande av direktivet, och att undantag enbart kan göras från den föreskrivna principen om icke-diskriminering när objektiva grunder föreligger härför (som kan bli föremål för domstolsprövning, EU-domstolens dom i mål C-268/06, Impact, punkterna 65 och 68). Dessa grunder ska förstås så, att de avser ”*precisa och konkreta omständigheter som är kännetecknande för en viss verksamhet*” (EU-domstolens dom i mål C-307/05, Del Cerro Alonso, punkterna 53–58).
- 26 När det har konstaterats att klausul 4.1 i direktivet är tillämplig på löner till visstidsanställda jordbruksarbetare och motsvarande arbetsgivaravgifter, innebär det konkret att den rättsprincip som Corte di Cassazione har slagit fast – närmare bestämt att arbetsgivaravgifterna ska beräknas på grundval av de faktiska arbetstimmarna – medför ett åsidosättande av klausulen, eftersom visstidsanställda jordbruksarbetare behandlas mindre fördelaktigt än tillsvidareanställda jordbruksarbetare utan att detta motiveras av faktiska objektiva grunder.
- 27 Vad gäller jämförbarheten mellan de två kategorierna är det otvivelaktigt och ostridigt att de berörda visstidsanställda jordbruksarbetarna utförde samma arbetsuppgifter som de tillsvidareanställda jordbruksarbetarna [utelämnas].
- 28 Vad beträffar den mindre fördelaktiga behandlingen är det säkert att tillämpningen av den rättsprincip som Corte di Cassazione har slagit fast skulle medföra att visstidsanställda behandlas mindre fördelaktigt än jämförbara tillsvidareanställda. En arbetsgivare skulle nämligen vid visstidsanställningsförhållanden inom jordbruket – och enbart vid dessa – vara fri att ensidigt fastställa innehållet i parternas ömsesidiga skyldigheter vad gäller arbetet och lönen, och således storleken på arbetsgivaravgifterna och i slutändan storleken på socialförsäkringsförmånerna. Tillsvidareanställda är däremot under alla omständigheter garanterade en daglig minimilön som beräknas på grundval av en daglig arbetstid på 6,30 timmar, oberoende av det faktiskt utförda arbetet, vilket påverkar arbetsgivaravgifterna och de därav följande förmåner som betalas ut av INPS.
- 29 Vad beträffar den omständigheten att det inte finns objektiva grunder för särbehandlingen ska det påpekas att ingen av parterna har anfört vilka dessa objektiva grunder kan vara. Dessa grunder ska avse ”*precisa och konkreta*

omständigheter som är kännetecknande för en viss verksamhet” (EU-domstolens dom i mål C-307/05, Del Cerro Alonso, punkterna 53–58), medan detta begrepp enligt EU-domstolens praxis innebär ett krav på att den aktuella särbehandlingen ska vara motiverad av ”precisa och konkreta omständigheter som är kännetecknande för ifrågavarande anställningsvillkor i det särskilda sammanhang där det förekommer, och på grundval av objektiva och klara kriterier, i syfte att fastställa huruvida denna särbehandling tillgodoser ett verkligt behov och huruvida den är ägnad att uppnå det eftersträfvade målet och är nödvändig för detta ändamål” (EU-domstolens dom av den 19 oktober 2023, C-660/20, Lufthansa CityLine).

- 30 I förevarande fall föreligger varken objektiva villkor som rör utförandet av arbetet eller precisa och konkreta omständigheter ur vilka det kan härledas att särbehandlingen av de berörda visstidsanställda jordbruksarbetarna faktiskt var nödvändig. Detta gäller även med beaktande av att de speciella riskerna till följd av oförutsebara väderförhållanden i samband med jordbruksverksamhet omfattar arbetena i allmänhet, utan att typen av anställningsförhållande är relevant.

AV DESSA SKÄL

beslutar Corte d’Appello di Firenze

i enlighet med artikel 267 FEUF

att ställa följande tolkningsfrågor till EU-domstolen:

1) Ska klausul 4.1 i ramavtalet tolkas så, att den utgör hinder för ett nationellt kollektivavtal som innehåller en bestämmelse såsom artikel 40 i det nationella kollektivavtalet av den 6 juli 2006 för jordbruksarbetare och trädgårdsarbetare/plantskolearbetare – såsom denna artikel har tolkats av Corte di Cassazione med bindande verkan för den hänskjutande domstolen – enligt vilken visstidsanställda jordbruksarbetare har rätt till betalning för de faktiska arbetstimmar som har fullgjorts under dagen, medan artikel 30 i det nationella kollektivavtalet föreskriver att tillsvidareanställda jordbruksarbetare har rätt till lön som beräknas på grundval av en daglig arbetstid på 6,30 timmar?

2) Om föregående fråga besvaras jakande, ska då klausul 4.1 i ramavtalet tolkas så, att anställningsvillkoren även omfattar beräkningen av storleken på de obligatoriska arbetsgivaravgifterna till lagstadgade system för social trygghet, vilka ska betalas in för visstidsanställda jordbruksarbetare inom ramen för ett företags- eller yrkesbaserat socialförsäkringssystem, med den följd att dessa arbetsgivaravgifter ska beräknas enligt samma kriterium som för tillsvidareanställda jordbruksarbetare och således på grundval av den dagliga arbetstid som fastställs i kollektivavtalet, och inte på grundval av de faktiska arbetstimmarerna?

Målet vilandeförklaras tills EU-domstolens beslut om dessa frågor har offentliggjorts.

Beslutet inlämnas till kansliet för att översändas till EU-domstolen [utelämnas].

[utelämnas]

Florens, den 8 januari 2024

[utelämnas]

ARBETS
DOKUMENT